

INDRUKKEN.

Van den Hoofd-
redacteur. —

Het is Gods hand.

W e herinneren ons nog levendig, hoe op een door honderden bezochten bidstond te Rotterdam, in 1916 op den Tweeden Paaschdag, een in den Christelijken strijd vergrijpsd geloovige met aandoening ons land vergeleek bij een stuk hout, dat daar ligt in een ontzaglijken brand, en dat toch, als door een wonder, niet mee in brand geraakt. De wereldbrand woedt om ons land, — zoo ongeveer werd in een gloedvolle, korte rede uitgesproken, — de wereldoorlog neemt steeds grooter omvang aan. De vlammen van den wereldbrand dreigen over te slaan op onzen bodem. Maar nog zijn wij ongedeerd. Hoe komt dit toch? Er is maar één antwoord: *Het is Gods hand*. Wij hebben het dubbel en dwars als volk verdiend om mee in den brand te komen. Maar Gods barmhartigheid spaarde ons nog. Het is waar: we hebben het ook mede middellijk aan onze Koningin te danken; aan onze Koningin, die getoond heeft in haar Kerstgroot zich het kruis van Christus niet te schamen; die het openlijk in Parijs heeft uitgesproken, dat zij in Jezus den eenigen naam tot zaligheid gegeven erkent; die in het hachelijkst oogenblik de geloovigen in ons land heeft opgeroepen een dag des gebeds te houden, en die het eens heeft getuigd, dat zij niet vreest voor de vorstenbelagers, omdat zij weet, dat Gods kinderen voor haar bidden. Maar al is dit waar, en een reden tot veel dank, we zien ook hierin *Gods hand*. Want deze hand gaf ons land deze Koningin in zulk een tijd, zooals ons land vele eeuwen geleden een Willem van Oranje ontving in moeilijke dagen als toen.

Het is Gods hand. Mogen wij dat ook niet zeggen, nu wij Paschen 1917 achter den rug hebben, en wij nog altijd dat ongedeerde stuk hout zijn? Vreeselijk zijn de jammeren in de landen rondom ons. Mensch en dier lijden ontzettend op het oorlogsgebied. Het land wordt er tot een verwoesting gemaakt. Steden en dorpen tot puin! En in zulk een tijd hebben wij naast onze Koningin een raadsman als Minister Cort van der Linden, die onlangs in de Eerste Kamer zeide: „Het volkerenrecht brokkelt hoe langer hoe meer af. De plaats, waarop wij staan, wordt steeds kleiner. Maar wij zullen bij onze neutraliteitspolitiek volharden, en eenvoudig doen wat *recht* is. We weten heel goed, dat we door die politiek eenzamer worden, en niet de *liefde* behouden van de oorlogvoerende partijen. Maar wij zullen behouden iets wat duurzamer is: de *achting*, niet slechts *tijdens*, doch ook *na* den oorlog. Want ons standpunt zal dan, bij den wederopbouw van het volkerenrecht, groote diensten kunnen brengen.”

Dit is een wijs woord, getuigend van een pal willen staan voor het recht. Verlokkelijk zijn de stemmen van den vijand. Vernederend de uitlatingen van een vreemde pers, dat het toezien met de handen over elkaar van de neutralen o zoo gemakkelijk is, maar niet getuigt van het ware vrijheidsgevoel en een opkomen voor de belangen van Europa. Maar is er groter kracht dan zelfbeheersching, als men wordt geveid, bedreigd en bespot? Merkwaardige liefde voor de vrijheid, die zich eerst uit in het steunen van een vorst in den oorlog om daarna zijn val te bewerken! Die eerst voor millioenen munitie levert aan de oorlogvoerenden, waardoor de oorlog wordt gerekt en verergerd, om dan de democratie te bewonderen en ook andere volken op te roepen zich van hun vorst te ontdoen!

Het is Gods hand, dat we een Overheid hebben, die geloof, dat gerechtigheid een volk verhoogt. En al wordt dit op het oogenblik niet gewaardeerd door hen, die in een oorlogsroes zijn, later, als de nuchterheid gekomen is, zal het op de rechte waarde worden geschat.

Het is Gods hand: de plaats, waarop wij staan, wordt al kleiner, want de golven van de volkerenzeeën woelen al meer en al nader, maar ons eilandje is nog niet overstromd; het stuk hout wordt al meer omgeven door den wereldbrand, die al feller uitslaat; maar nog is het stuk hout onverlet.

Laten we echter niet vergeten, dat het niet *onze* voortreffelijkheid, doch Gods barmhartigheid is; dat we niet beter zijn dan andere volken, maar uit genade nog zijn gespaard. En laten we leeren bidden, volhardend bidden. Bidden om den vrede, die op even onverwachte wijze kan terugkomen als hij werd weggenomen van de aarde. Bidden om bewaring, die te meer noodig is, nu de gevaren om mee in den brand te geraken zich met den dag vermeerderen. Bidden om Gods hand te erkennen in tuchtiging en in bescherming!....

Uit een preek van Paul Gerhardt.

In 1648 hield de bekende liederendichter Paul Gerhardt een rede, waaraan wij het volgende ontleenen. Het was aan het einde van den dertigjarigen oorlog. Geheel Duitschland was een woesternij geworden. Van de *zestien millioen* inwoners, die Duitschland telde aan het begin van dien oorlog, waren er niet minder dan *twaalf millioen* door het zwaard, door den honger en door de pest omgekomen. De wereld was één klaaghuis. En wat zei de dienstknecht Gods, wiens lied „Beveel gerust uw wegen, al wat u 't harte deert, der trouwe hoede en zegen van Hem, die 't al regeert” zoo velen ook in onze dagen heeft vertoost?

„... O, gij ondankbaren, die in dezen zwaren tijd slechts meent te moeten klagen! Wien hebt gij het te danken, dat gij in deze lange jaren trots de gevaren iederen dag en ieder uur nog gespaard zijt gebleven? ... Gij waart verloren geweest, als gij uzelf hadt moeten behoeden! Daarom nadert tot God met dankzegging. Prijst Zijn trouwe, die zich steeds nieuw jegens u betoont. En als gij dan door het danken vroolijk en goedsmoeds zijt geworden, klaagt Hem dan uw leed, en bidt, dat Hij de benauwdheid moge wegnemen. Bidt Hem, dat Hij Zelf in de beproeving dezes tijds u een Vreugdebronne des eeuwigen levens moge zijn! Bidt om een geduldig hart, wanneer gij heimwee hebt naar den vrede. Bidt om den vrede voor ons verwoest vaderland en om zegen voor iederen arbeid en elke hanteering. Bidt voor de verlatenen, dwalenden en armen; voor alle kranken en zwaarmoedigen. Vóór alles bidt om de genade en om de werkzaamheid des Heiligen Geestes; dat Hij u versiere met de deugden der godzaligheid.”

AAN PRINSES JULIANA.

30 APRIL 1917.

Acht jaar! Dat 's blijde lentetijd;
Dat 's tijd, wanneer de jonge geest
In daaglijks groeien zich verblijdt;
Een feest is 't leven; wasdomsfeest,
't Is 't sterke spannen van de krachten,
't Is van de toekomst alles wachten.

Of leest gij, Koningskind, soms ook
De zorgen in uw Moeders blik?
Verneemt gij soms het dreigend spook,
Dat heel de wereld vult met schrik?
Weet gij 't, hoe volkren samenhorten,
Hoe staten wagglen, tronen storten?

Wij willen, Koningskind, uw lot
Geloovig toevertrouwen aan
De hoede van dien trouwen God,
Die 't staamlend bidden kan verstaan
En die aan Zijne hand wil leiden
Al wie ootmoedig Hem verbeiden.

A. L.